

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

การสื่อสารด้วยการพูดทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยนั้น ความหมายของคำพูดจะเป็นความหมายของคำต่าง ๆ ที่ประกอบกันเป็นคำพูด โครงสร้างทางไวยากรณ์ในคำพูด และทำนองเสียง ซึ่งเป็นเสียงสูงต่ำประจำคำพูดนั้น ๆ ในคำพูดที่ประกอบด้วยคำและโครงสร้างไวยากรณ์เหมือนกันจะมีความหมายต่างกันได้ ถ้าใช้ทำนองเสียงต่างกัน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหมู่คนไทยที่ผ่านมานั้น จะให้ความสำคัญกับเรื่องคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์มาก ส่วนทำนองเสียงมีการเรียนการสอนไม่มากเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่มีความสำคัญต่อการสื่อสารดังกล่าวข้างต้น เมื่อไม่รู้ลักษณะที่แท้จริงของทำนองเสียงในภาษาอังกฤษ คนไทยจึงอาจใช้ทำนองเสียงในภาษาไทยในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจทำให้ใช้ทำนองเสียงต่างไปจากเจ้าของภาษา ถ้าทำนองเสียงในภาษาอังกฤษแตกต่างไปจากในภาษาไทย

จุดประสงค์ของงานวิจัยนี้ เพื่อต้องการเปรียบเทียบทำนองเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทย โดยมีสมมติฐานว่า ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีทั้งความเหมือนและความต่าง ความต่างของทำนองเสียงนี้ทำให้สามารถทำนายปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยได้

เนื่องจากทำนองเสียงในภาษาอังกฤษ และภาษาไทย ได้รับการศึกษาไว้มากมายหลายระบบ งานวิจัยนี้ได้เลือกเปรียบเทียบทำนองเสียงที่ได้รับการวิเคราะห์ที่ใช้ระบบร่วม (interrelated system) เพราะเป็นระบบที่นำองค์ประกอบทุกประการในทำนองเสียงมาอธิบายร่วมกันอย่างมีระเบียบ

1. ผลการวิจัยและปัญหาที่คาดคะเน

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบพบว่า ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีทั้งความเหมือนและความต่าง ความเหมือนที่สำคัญได้แก่ ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีองค์ประกอบต่าง ๆ เหมือนกัน ดังนี้

หน่วยทำนอง (Tone Group)

หน่วยสำคัญ (Tonic)

ทำนองสูงต่ำ (Tone or Tune)

หน่วยทำนองและหน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ยังคงมีองค์ประกอบเหมือนกัน ได้แก่ เสียงหนัก-เบาของพยางค์ต่าง ๆ และเสียงหนักพิเศษ โดยช่วงระหว่างเสียงหนักหนึ่ง ๆ นั้น จัดเป็นหน่วยจังหวะ (Foot)

ความต่างกันขององค์ประกอบได้แก่ ทำนองสูงต่ำในภาษาไทยมีวรรณยุกต์ หรือเสียงสูงต่ำประจำพยางค์ที่มีนัยสำคัญ ขณะที่ในภาษาอังกฤษไม่มี

ปัญหาที่เกิดจากความต่างขององค์ประกอบจึงมีประการเดียวคือ

1.1 ปัญหาที่เกิดจากวรรณยุกต์

องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ทำนองเสียงภาษาอังกฤษ แตกต่างจากภาษาไทยได้แก่ ภาษาไทยมีวรรณยุกต์ซึ่งเป็นเสียงสูงต่ำประจำพยางค์ที่มีนัยสำคัญ ขณะที่ภาษาอังกฤษไม่มี จากการศึกษาทำนองเสียงในภาษาไทย (Luksaneeyanawin 1983) พบว่า ผู้พูดจะรักษาลักษณะเสียงสูงต่ำประจำพยางค์ในการพูดนั้นไว้ ไม่ว่าจะใช้ทำนองสูงต่ำแบบใด (เสียงตก เสียงขึ้น และเสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้น) เช่น วรรณยุกต์จัตวา มีเสียงสูงต่ำประจำพยางค์เป็นเสียงขึ้น เมื่อปรากฏในทำนองสูงต่ำที่เป็นเสียงตก ก็ยังคงเป็นเสียงขึ้น โดยลักษณะการขึ้นของเสียงจะแตกต่างกันไปในทำนองสูงต่ำแบบต่าง ๆ ส่วนในภาษาอังกฤษไม่มีระบบวรรณยุกต์ พยางค์ทุกพยางค์เมื่อปรากฏในทำนองสูงต่ำแบบใด (เสียงตก เสียงขึ้น และเสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้น) ก็สามารถมีทิศทางของเสียงสูงต่ำตามแบบของทำนองสูงต่ำนั้น ๆ ได้ โดยไม่มีข้อจำกัดจากวรรณยุกต์เช่นในภาษาไทย

จากความต่างนี้ ทำให้สามารถคาดคะเนปัญหาได้ว่า คนไทยจะกำหนดเสียงสูงต่ำประจำพยางค์ให้พยางค์ทุกพยางค์ในภาษาอังกฤษ โดยมีกฎเกณฑ์ที่อธิบายได้ เช่น

กำหนดเสียงเอก หรือตรี ในคำพยางค์ตาย เช่น shop หรือ work และกำหนดเสียงสามัญ หรือโท ในคำพยางค์เป็น เช่น long หรือ tonal และในพยางค์ที่เป็นพยางค์ตายจะไม่ปรากฏเป็นเสียงสามัญ หรือเสียงจัตวา

คำหรือพยางค์ที่ถูกกำหนดวรรณยุกต์นี้ เมื่อปรากฏในทำนองสูงต่ำแบบต่าง ๆ จะมีการเปลี่ยนทิศทางของเสียงสูงต่ำ ที่ยังคงลักษณะเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์นั้น ๆ อยู่ โดยเฉพาะพยางค์ตายในภาษาอังกฤษ คนไทยจะไม่สามารถให้ปรากฏเป็นเสียงตก หรือเสียงขึ้นได้เด่นชัดเช่นที่เจ้าของภาษาใช้ได้

ปัญหาที่เกิดจากความต่างของรายละเอียดในองค์ประกอบของทำนองเสียงซึ่งมี

3 ประการ คือ

1.2 ความต่างของรายละเอียดในหน่วยทำนอง (Tone Group) และระบบการแบ่งความ (Tonality)

ก. ความต่างของรายละเอียดในหน่วยทำนอง

หน่วยทำนองเป็นเสียงสูงต่ำต่อเนื่องที่ปรากฏในหน่วยความ

(information unit) 1 หน่วย

ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ซึ่งต่างก็เป็นภาษาที่มีจังหวะการพูดเป็นแบบจังหวะตามการลงเสียงหนัก (stress-timed rhythm) นั้น หน่วยทำนองประกอบด้วยเสียงหนัก (ictus) เสียงเบา (remiss) ของพยางค์ต่าง ๆ โดยเสียงหนักจะปรากฏในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน ช่วงระหว่างเสียงหนักหนึ่ง ๆ จัดเป็นหน่วยจังหวะ (foot) หน่วยจังหวะจะเริ่มที่เสียงหนัก โดยจะมีเสียงเบาตามมาหรือไม่ก็ได้ และไปสิ้นสุดลงก่อนเสียงหนักถัดไป

ในการพูดลักษณะปกติ (neutral form) เสียงหนักจะปรากฏในคำหลัก (content word) พยางค์เดียว และพยางค์หนัก (accented syllable) ของคำหลายพยางค์ ส่วนเสียงเบาจะปรากฏในคำไวยากรณ์ (grammatical word) พยางค์เดียว และพยางค์เบา (unaccented syllable) ของคำหลายพยางค์ ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

คำหลักและคำไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ ได้แก่ คำประเภทต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกับในภาษาไทย เช่น คำหลัก ได้แก่ คำนาม คำกริยา เป็นต้น คำไวยากรณ์ ได้แก่ คำสรรพนาม คำบุพบท เป็นต้น แต่ไม่เหมือนกันทีเดียวเพราะมีการจัดประเภทของคำต่างกัน ไป เช่น ในภาษาอังกฤษ คำกริยาช่วย (auxiliary verb) ได้แก่ is am are เป็นต้น จัดเป็นคำไวยากรณ์ ในภาษาไทยคำที่มีความหมายเช่นนี้ จะเป็นคำหลัก เช่น เป็น อยู่ คือ เป็นต้น หรือคำวิเศษณ์แสดงความเป็นเจ้าของ (possessive adjectives) ในภาษาอังกฤษเป็นคำไวยากรณ์พยางค์เดียว เช่น his her my แต่ในภาษาไทยคำเหล่านี้เป็นคำผสม เช่น ของเขา ของฉัน ซึ่งจะมีพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนัก

จากความต่างนี้ทำให้สามารถคาดคะเนปัญหาได้ว่า คนไทยอาจลงเสียงหนัก เบา ในคำพยางค์เดียวต่างไปจากเจ้าของภาษา เนื่องจากไม่รู้ว่คำนั้นเป็นคำหลักหรือคำไวยากรณ์

ในภาษาอังกฤษ เสียงหนักในคำหลายพยางค์มีตำแหน่งเป็นอิสระ (Free stress position) คำหลายพยางค์บางคำอาจมีพยางค์แรกเป็นพยางค์หนัก บางคำอาจมีพยางค์สุดท้าย หรือก่อนสุดท้ายเป็นพยางค์หนัก ขณะที่ในภาษาไทย พยางค์หนักจะปรากฏในตำแหน่งตายตัว (Fixed stress position) โดยพยางค์หนักจะได้แก่ พยางค์สุดท้ายเสมอ

จากความต่างนี้ทำให้สามารถคาดคะเนปัญหาได้ว่า คนไทยจะลงเสียงหนักในพยางค์สุดท้ายของคำหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษเสมอ โดยที่พยางค์ท้ายนั้นอาจจะเป็นพยางค์หนักหรือไม่ก็ตาม

ในการพูดลักษณะพิเศษ (marked form) ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เสียงหนัก (ictus) จะปรากฏในคำใด ๆ ที่ผู้พูดต้องการเน้นความสำคัญ เสียงหนักจึงสามารถปรากฏในคำไวยากรณ์พยางค์เดียวได้ ส่วนในคำหลายพยางค์ ถ้าผู้พูดต้องการเน้นพยางค์เบา ก็สามารถกระทำได้ โดยในภาษาอังกฤษพยางค์เบาที่ได้รับการเน้นนั้นจะได้รับการลงเสียงหนัก และพยางค์หนักของคำหลายพยางค์นั้นจะไม่ได้รับการลงเสียงหนัก เช่น / consist / not / resist / พยางค์เบา 'con_ ' กับ 're_ ' ได้รับการลงเสียงหนัก พยางค์หนัก '_sist' ไม่ได้รับการลงเสียงหนัก ส่วนในภาษาไทยพยางค์เบาที่เน้นได้รับการลงเสียงหนัก แต่พยางค์หนักซึ่งเป็นพยางค์ท้ายของคำหลายพยางค์นั้น ก็ได้รับการลง

เสียงหนักด้วย เช่น / ลัน / ทม / ไม่ / ไช / ระ / ทม / พยางค์เบา 'ลัน_ ' และ 'ระ_ ' ได้รับการลงเสียงหนัก แต่พยางค์หนัก '_ทม' ก็ได้รับการลงเสียงหนักด้วย

จากความต่างนี้ทำให้สามารถคาดคะเนปัญหาได้ว่า คนไทยอาจลงเสียงหนักในพยางค์สุดท้ายของคำหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการพูดลักษณะใด

ข. ความต่างของรายละเอียดในระบบการแบ่งความ (Tonality)

ในการพูดข้อความใด ๆ ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ถ้าข้อความนั้นยาว ผู้พูดไม่สามารถพูดติดต่อกันให้จบความในช่วงเวลาเดียวได้ ผู้พูดจะใช้ช่วงหยุด (pause) แบ่งข้อความนั้นออกเป็นช่วง ๆ การใช้ช่วงหยุดนี้เกิดจากสาเหตุ 3 ประการ คือ

1) ข้อจำกัดในการพูดที่ผู้พูดจำเป็นต้องหยุดเพื่อสรุปลมหายใจและเพื่อลำดับเรื่องราวที่จะพูด

2) ข้อจำกัดในการฟัง ผู้ฟังจะไม่สามารถเก็บความสำคัญได้หมดถ้าข้อความที่ฟังนั้นยาวเกินไป

3) เพื่อเน้นความสำคัญของข้อความตอนใดตอนหนึ่ง

สาเหตุ 2 ประการแรก ทำให้เกิดการใช้ช่วงหยุดแบ่งความในการพูดลักษณะปกติ ส่วนสาเหตุประการหลังทำให้เกิดการแบ่งความในการพูดลักษณะพิเศษ

ในการพูดลักษณะปกติ ผู้พูดจะแบ่งความโดยให้ช่วงหยุดปรากฏที่ขอบเขตของหน่วยความ (information unit) หน่วยความแต่ละหน่วยจะประกอบด้วยคำหรือคำต่าง ๆ ที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ร่วมกัน เพื่อสื่อความหมายร่วมกัน

ในภาษาอังกฤษ หน่วยความ 1 หน่วย มักมีขนาดเท่ากับประโยคสามัญ 1 ประโยค หรือประโยคหลัก (main clause) ตามด้วยประโยคขยาย (relative clause) ถ้าประโยคนั้นไม่ยาวมากนัก ซึ่งโดยปกติในการพูดหรือภาษาสนทนาในชีวิตประจำวัน ประโยคหนึ่ง ๆ จะไม่ยาวจนเกินไป ส่วนในการอ่านประโยคที่ประกอบด้วยวลียาว ๆ หรือประกอบด้วยวลีต่าง ๆ หลายวลี จะมีการใช้ช่วงหยุดหลังวลีต่าง ๆ นั้น

ในภาษาไทย หน่วยความ 1 หน่วย มักมีขนาดเท่ากับหน่วยทางไวยากรณ์ เช่น นามวลี กริยาวลี ประโยค เป็นต้น ทั้งนี้แล้วแต่จำนวนคำ โดยจะสามารถปรากฏช่วงหยุด หรือแบ่งความหลังหน่วยทางไวยากรณ์นั้น ๆ ได้

จากความต่างนี้ทำให้สามารถคาดคะเนปัญหาได้ว่า คนไทยมักแบ่งความหลังหน่วยทางไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ ในประโยคที่ไม่ยาวเกินไปที่จะปรากฏเป็นหน่วยความ 1 หน่วย ซึ่งทำให้เกิดการแบ่งความต่างไปจากเจ้าของภาษา

ส่วนในการพูดลักษณะพิเศษ ผู้พูดจะแบ่งความหลังคำหรือข้อความใดที่ต้องการเน้น เช่น หัวเรื่อง (topic) เหมือนกันทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

1.3 ความต่างของรายละเอียดในหน่วยสำคัญ (Tonic) และระบบการปรากฏหน่วยสำคัญ (Tonicity)

หน่วยสำคัญเป็นเสียงหนักพิเศษในหน่วยทำนอง ซึ่งจะปรากฏในคำสำคัญในหน่วยความ

ในการพูดลักษณะปกติ หน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษมักได้แก่ คำหลักที่เป็นความใหม่ (new information) ถ้าในหน่วยความมีความใหม่หลายคำ หน่วยสำคัญจะได้แก่ความใหม่คำสุดท้าย ในภาษาไทย หน่วยสำคัญจะได้แก่พยางค์สุดท้ายในหน่วยความซึ่งจะแสดงขอบเขตของหน่วยทำนองด้วย ซึ่งโดยปกติมักปรากฏช่วงหยุดหลังหน่วยสำคัญ

จากความต่างนี้ทำให้สามารถคาดคะเนปัญหาได้ว่า คนไทยจะพูดภาษาอังกฤษ โดยให้พยางค์สุดท้ายของหน่วยความปรากฏเป็นเสียงหนักพิเศษ หรือเป็นหน่วยสำคัญเสมอ ปัญหาอีกข้อหนึ่งคือ ในกรณีที่ผู้พูดคนไทยลงเสียงหนักพิเศษในหน่วยสำคัญที่ไม่ได้ปรากฏในคำสุดท้ายของหน่วยความได้ถูกต้อง แต่ก็อาจใส่ช่วงหยุดหลังหน่วยสำคัญนั้น ทำให้มีการแบ่งเป็น 2 หน่วยทำนอง แทนที่จะเป็น 1 หน่วยทำนอง

ในการพูดลักษณะพิเศษ ผู้พูดจะลงเสียงหนักพิเศษในคำใด ๆ ที่ต้องการเน้นให้เด่นชัด ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

1.4 ความต่างของรายละเอียดในทำนองสูงต่ำ (Tone or Tune)

ทำนองสูงต่ำ หมายถึง เสียงสูงต่ำที่ปรากฏอย่างต่อเนื่องในหน่วยความ 1 หน่วย โดยมีทิศทางของเสียงเป็นเสียงคงระดับ เสียงตก เสียงขึ้น หรือเสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้น ทิศทางของเสียงจะปรากฏเด่นชัดในหน่วยสำคัญ

ในภาษาอังกฤษทำนองสูงต่ำจะเริ่มเปลี่ยนทิศทางของเสียงที่หน่วยสำคัญ ถ้ามีพยางค์อื่น ๆ ตามหลังหน่วยสำคัญมา จะมีทิศทางของเสียงสูงต่ำตามทิศทางของทำนองสูงต่ำในหน่วยสำคัญ เช่น ทำนองสูงต่ำที่เป็นเสียงขึ้น เสียงสูงต่ำจะเริ่มเปลี่ยนทิศทางที่

หน่วยสำคัญ พยางค์ที่ตามหลังหน่วยสำคัญจะมีเสียงสูงขึ้น ส่วนในภาษาไทยทิศทางของเสียงสูงต่ำจะปรากฏเด่นชัดที่หน่วยสำคัญ ซึ่งโดยปกติได้แก่ พยางค์สุดท้ายของหน่วยความ ทิศทางของเสียงสูงต่ำจึงปรากฏเฉพาะพยางค์ท้ายนั้น ส่วนในการพูดลักษณะพิเศษหน่วยสำคัญในภาษาไทย อาจได้แก่ คำ หรือพยางค์ใด ๆ ซึ่งไม่ใช่พยางค์สุดท้ายของหน่วยความ หลังหน่วยสำคัญจะมีพยางค์อื่น ๆ ตามมา แต่ในภาษาไทยทิศทางของทำนองสูงต่ำ จะปรากฏเด่นชัดเฉพาะที่หน่วยสำคัญ พยางค์อื่น ๆ หลังหน่วยสำคัญจะปรากฏเป็นเสียงสูงต่ำประจำพยางค์ หรือวรรณยุกต์ของพยางค์นั้น ๆ ซึ่งทำให้ทำนองสูงต่ำไม่ขึ้นหรือตกเด่นชัดเช่นในภาษาอังกฤษ

2. ข้อเสนอแนะในการสอนทำนองเสียงภาษาอังกฤษ

จากผลการเปรียบเทียบและการคาดคะเนปัญหา อาจนำไปใช้ประโยชน์ในการสอนทำนองเสียงภาษาอังกฤษ

การสอนพูด หรือ อ่านภาษาอังกฤษให้สามารถใช้ทำนองเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษานั้น ควรสอนให้ผู้เรียนใช้จังหวะการพูด การแบ่งความ การลงเสียงหนักพิเศษ และทำนองสูงต่ำให้ถูกต้อง

ในการสอน ควรฝึกให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับองค์ประกอบต่าง ๆ ในทำนองเสียง โดยการฟัง และการฝึกพูดหรืออ่านตามลำดับ ส่วนกฎเกณฑ์การปรากฏขององค์ประกอบต่าง ๆ นั้น ควรให้ผู้เรียนฝึกสังเกตและสรุปกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยการสอนในขั้นตอนต่าง ๆ นี้ ผู้สอนควรได้เน้นการฝึกในปัญหาที่ได้คาดคะเนไว้

2.1 การสอนเรื่องจังหวะ

1) ให้ผู้เรียนรู้จัก และคุ้นเคยกับจังหวะตามการลงเสียงหนักในภาษาอังกฤษ โดยการฟังแล้วสังเกตว่าเสียงใดหนัก-เบา และโดยการฝึกใช้จังหวะ ซึ่งควรเริ่มจากคำพยางค์เดียว ประโยคสั้น ๆ คำหลายพยางค์ และประโยคยาว ๆ ตามลำดับ

2) ฝึกให้ผู้เรียนสังเกตคำ หรือพยางค์ ที่ได้รับการลงเสียงหนัก เบา และสรุปกฎเกณฑ์การปรากฏเสียงหนัก เบา จากบทฝึกต่าง ๆ ด้วยตัวเอง

2.2 การสอนเรื่องการแบ่งความ

- 1) ให้ผู้เรียนรู้จักและคุ้นเคยกับการแบ่งความในภาษาอังกฤษโดยการฟัง และสังเกตว่า มีช่วงหยุดปรากฏที่ใด และโดยการฝึกใช้ช่วงหยุดตามเครื่องหมายหยุดของประโยค ตามลำดับ
- 2) ให้ผู้เรียนสรุปกฎเกณฑ์การปรากฏช่วงหยุดเพื่อแบ่งความว่า ช่วงหยุดปรากฏที่ตำแหน่งใด แล้วฝึกการแบ่งความโดยควรเริ่มจากประโยคสามัญสั้น ๆ ประโยคสามัญที่มีวลีต่าง ๆ ประโยคหลักตามด้วยประโยคขยาย และการแบ่งความในการพูดลักษณะพิเศษ ตามลำดับ

2.3 การสอนเรื่องการลงเสียงหนักพิเศษในความ

- 1) ให้ผู้เรียนรู้จักและคุ้นเคยกับเสียงหนักพิเศษ หรือหน่วยสำคัญ โดยการฟังและสังเกตว่า ในหน่วยความหนึ่ง ๆ มีเสียงหนักพิเศษปรากฏที่ใด และมีความสัมพันธ์กับการให้ความสำคัญของความหมายอย่างไร โดยเริ่มจากหน่วยความที่มีเสียงหนักพิเศษเป็นเสียงของพยางค์สุดท้ายในหน่วยความ และพยางค์ในตำแหน่งอื่น ๆ และโดยการฝึกใช้เสียงหนักพิเศษในตำแหน่งของพยางค์ต่าง ๆ
- 2) ให้ผู้เรียนสังเกต และสรุปกฎเกณฑ์ว่า เสียงหนักพิเศษจะมีปรากฏในคำประเภทใด ต่อจากนั้นจึงฝึกหาคำหลักที่เป็นความใหม่คำสุดท้ายในประโยคต่าง ๆ และฝึกการลงเสียงหนักพิเศษในคำที่จะทำให้สามารถสื่อความหมายตามต้องการ โดยไม่ต่างไปจากเจ้าของภาษา

2.4 การสอนเรื่องทำนองสูงต่ำ

- 1) ให้ผู้เรียนได้รู้จักและคุ้นเคยกับทำนองสูงต่ำแบบต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษแต่ละแบบโดยการฟังและออกเสียงตาม ในการฝึกผู้สอนควรหาคำที่มีโครงสร้างพยางค์แตกต่างกันไป เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ทำนองสูงต่ำแบบต่าง ๆ ได้โดยไม่มีข้อจำกัดทางเสียง ซึ่งอาจเกิดจากการกำหนดวรรณยุกต์ให้แก่พยางค์ของคำต่าง ๆ
- 2) ฝึกให้ผู้เรียนใช้ทำนองสูงต่ำแบบต่าง ๆ สื่อความหมายได้ ควรให้ผู้เรียนใช้เสียงตก และเสียงขึ้นสื่อความหมายที่เป็นสากลได้อย่างเข้าใจ และฝึกให้ผู้เรียนใช้เสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้นอย่างถูกต้องกับความหมาย โดยควรชี้แจงให้เข้าใจว่าเสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้นนี้ มักใช้สื่อความที่แสดงถึงความขัดแย้ง การเน้นย้ำ จึงควรใช้

เสียงนี้อย่างระมัดระวัง

3. การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์และปัญหา

3.1 การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลการวิจัยอาจนำไปใช้ประโยชน์ได้ดังนี้

1) โดยการสร้างสื่อการเรียนการสอนทำนองเสียงภาษาอังกฤษ ที่มีเนื้อหา บทฝึกและลำดับขั้นตอนการสอนที่เหมาะสม

2) ในกรณีที่ไม่มีสื่อการสอนทำนองเสียงภาษาอังกฤษโดยตรง ผู้สอนอาจนำผลการวิจัยไปใช้วางแผนการสอนฟัง พูด และอ่าน ในสื่อที่ใช้สอนตามปกติ โดยผู้สอนควรมีการเตรียมพูด และอ่านที่มีจังหวะ การแบ่งความ การลงเสียงหนักพิเศษในความ และทำนองสูงต่ำได้เหมาะสม เพื่อผู้เรียนจะได้ฝึกพูดและอ่านตามแบบที่ถูกต้อง

3) ให้ปรับปรุงการพูดภาษาอังกฤษ ในบุคคลที่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ ให้พูดโดยมีทำนองเสียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษายิ่งขึ้น

3.2 ปัญหา

ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ เป็นภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษ (British English) แต่ทำนองเสียงภาษาอังกฤษสำเนียงอื่น เช่น สำเนียงอเมริกัน ก็จะมีองค์ประกอบและระบบต่าง ๆ เช่นเดียวกับในสำเนียงอังกฤษ ผู้ที่พูดหรือสอนภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน จึงสามารถนำผลงานวิจัย หรือแนวการสอนที่เสนอในงานวิจัยนี้ไปใช้ประโยชน์ได้ แต่อาจมีปัญหบ้างซึ่งผู้พูดหรือผู้สอนภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน ต้องทำความเข้าใจในความต่างของทำนองเสียงสำเนียงอังกฤษกับสำเนียงอเมริกัน และนำความต่างนั้นมาประยุกต์กับผลการวิจัยหรือแนวการสอนที่เสนอไว้

4. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยอื่น ๆ

จากผลของงานวิจัยนี้ อาจทำงานวิจัยอื่นได้ดังนี้

- 1) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ทำนองเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
- 2) วิจัยผลการเรียนการสอนทักษะพูดภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบกลุ่มผู้เรียนที่สอนตามแนวภาษาศาสตร์ที่เสนอไว้ในงานวิจัยนี้ กับกลุ่มที่ไม่ได้เรียนการพูดตามแนวที่เสนอไว้